

MRF 2022.180

Østre Landsrets kendelse af 17. august 2022, 13. afd., sag B-329-22
(Anne Birgitte Fisker, Louise Saul og Rikke Baier Holgersen (kst.))

Stevns Spildevand A/S (adv. Jacob Pehrson) mod A og B

Spildevandsselskab kunne kræve indenretligt tillæg af inkassoomkostninger i form af inkassogebyr og inkassosalær for et offentligretligt krav på spildevandsafgift, der er tillagt udpantningsret i henhold til gældsinddrivelsesloven.

Spildevandsselskabet C havde et offentligretligt krav på spildevandsafgift, der var tillagt udpantningsret, over for A og B, og sagen drejede sig om muligheden for indenretligt tillæg af inkassoomkostninger i form af inkassogebyr og inkassosalær. Under fogedsagen nedlagde C påstand om, at sagen ud over hovedstolen m.v. skulle fremmes til udlæg for inkassogebyr og inkassosalær med henvisning til specialbestemmelsen i gældsinddrivelseslovens § 1 b om påligning af inkassoomkostninger. Fogedretten fandt, at afgiftskravet kun kunne fremmes for hovedstolen med tillæg af renter, rykkergebyrer og retsafgift, og således ikke inkassosalær og inkassogebyr. C kærede afgørelsen og gjorde gældende, at selskabet som kommunalt ejet forsyningsselskab havde ret til at få tillagt inkassogebyr og inkassosalær. Landsretten fandt på baggrund af ordlyden i gældsinddrivelseslovens § 1 b, stk. 3, sammenholdt med forarbejderne til bestemmelsen, at rentelovens §§ 9 a og 9 b finder anvendelse i de tilfælde, hvor en kommunalt ejet forsyningsvirksomhed efter gældsinddrivelseslovens § 1 b, stk. 1, har valgt såkaldt privat inddrivelse. Landsretten udtalte, at

efter rentelovens § 9 a, stk. 1, kan fordringshaveren kræve, at skyldneren betaler fordringshaverens rimelige og relevante omkostninger ved udenretlig inddrivelse af fordringen, medmindre forsinkelsen med betalingen ikke beror på skyldnerens forhold, jf. i øvrigt rentelovens § 9 a, stk. 4, jf. bekendtgørelse nr. 601 af 12. juli 2002 som senest ændret ved bekendtgørelse nr. 476 af 24. maj 2016. Landsretten udtalte videre, at efter rentelovens § 9 a, stk. 5, gælder retsplejelovens regler om sagsomkostninger for omkostninger ved retslig inddrivelse af fordringer. Landsretten fandt, at C med rette havde tillagt inkassogebyr på 100 kr. i medfør af rentelovens 9 b, stk. 3, ved opgørelsen af den samlede fordring, ligesom der var grundlag for at tillægge et inkassosalær efter rentelovens § 9 a, stk. 5, med udgangspunkt i landsretspræsidenternes vejledende takster for inkassosager. På denne baggrund ændrede landsretten fogedrettens afgørelse, således at sagen hjemvistes til fortsat behandling ved fogedretten til foretagelse af udlæg for yderligere 2.100 kr. C tilkendt sagsomkostninger med 4.000 kr. ekskl. moms.

Den 9. november 2021 blev fogedretten sat af retsassessor Helle Jardorf.

Der blev foretaget FS 22-1724/2021

F
(Advokat Jacob Pehrsson)

mod

A

og

B

(begge selv)

Ingen indkaldt eller mødt.

Intet fremlagt.

Kendelse

Denne kendelse vedrører spørgsmålet om, hvorvidt spildevands-selskabet indenretligt kan få tillagt inkassoomkostninger i form af inkassogebyr og inkassosalær for et offentligretligt krav på spildevandsafgift, der er tillagt udpantningsret. Sagen behandles som en prøvesag for ca. 70 andre lignende sager, alene ved denne fogedret.

F har påstået sagen fremmet for 17.203,20 kr. efter fradrag for betaling af 129,39 kr. Heraf udgør hovedstolen 13.968,43 kr., renter efter rentelovens § 5 i perioden 3. maj 2019 – 2. marts 2021 964,16 kr., rykkergebyrer 300 kr., inkassogebyr 100 kr. og inkassosalær 2.000 kr.

Spildevandsselskabet har i et processkrift anført følgende til støtte for sine synspunkter om omkostningspålæggelse:

"For fordringer tilhørende kommunalt ejede forsyningsselskaber er der med ikrafttræden den 1. januar 2020 indført en specialbestemmelse i gældsinddrivelseslovens § 1 b vedrørende påligning af inkassoomkostninger.

1. Lovændringen og formålet hermed

Det fremgår af gældsinddrivelseslovens § 1 b, stk. 1, at kommunalt ejet forsyningsselskaber kan vælge, at fordringer, der endnu ikke er eller har været overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden (herefter "**Gældsstyrelsen**"), ikke skal være omfattet af gældsinddrivelsesloven, hvorefter forsyningsvirksomhederne kan benytte sig af privat inddrivelse.

Følgende fremgår af gældsinddrivelseslovens § 1 b, stk. 3:

"Stk. 3. § 2, stk. 3, 2. pkt., og § 11 og rentelovens §§ 9 a og 9 b finder anvendelse for fordringer, for hvilke en kommunalt ejet forsyningsvirksomhed i medfør af stk. 1 har valgt, at loven ikke skal gælde for opkrævning og inddrivelse." [min understregning]

Henvisningen til § 11 (i gældsinddrivelsesloven, red.) indebærer, at fordringer tilhørende kommunalt ejede forsyningsselskaber fortsat er tillagt udpantningsret, selvom forsyningsselskabet har valgt privat inddrivelse.

Det følger direkte af kommentarerne til gældsinddrivelseslovens § 1 b, stk. 3 (Karnovs note 23), at kommunalt ejede forsyningsselskabers fordringer som udgangspunkt er offentligretlige og dermed tillagt udpantningsret:

"Med den fortsatte anvendelse af § 11 sikres, at de fordringer, som indtil ikrafttrædelsesdatoen den 2020-01-01 har været tillagt udpantningsret, og for hvilke den kommunalt ejede forsyningsvirksomhed har valgt privat inddrivelse, fortsat kan tvangsfuldbyrdes af fogedretten i medfør af retsplejelovens § 478, stk. 2. Dermed skal den kommunalt ejede forsyningsvirksomhed ikke indhente et tvangsfuldbyrdesgrundlag efter § 478, stk. 1, dvs. f.eks. en dom eller et betalingspåkrav med påtegning efter § 477 e, stk. 2, jf. § 478, stk. 1, nr. 1, eller et eksigibelt udenretligt skriftligt forlig om forfalden gæld, jf. § 478, stk. 1, nr. 4."

Ifølge gældsinddrivelseslovens § 1 b, stk. 3 finder også rentelovens §§ 9 a og 9 b anvendelse for fordringer, hvor der er valgt privat inddrivelse. Rentelovens §§ 9 a og 9 b foreskriver som bekendt, at fordringshaveren kan kræve, at skyldneren betaler fordringshaverens rimelige og relevante omkostninger ved inddrivelse af fordringen, herunder blandt andet opkrævning af inkassogebyr samt inkassoomkostninger. Det indebærer, at omkostningerne i forbindelse med den private inddrivelse kan pålægges debitor, *selvom* fordringerne er tillagt udpantningsret.

Ved lovændringen har lovgiver således taget stilling til, at kravene *fortsat* skal være tillagt udpantningsret, ligesom der *kan* foretages omkostningsomvæltning ved inddrivelse, idet gældsinddrivelseslovens § 1 b henviser til rentelovens §§ 9 a og b.

Dette følger også af forarbejderne til det vedtagne lovforslag L 64 (Forslag til Lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, skatteindberetningsloven og lov om aktiv beskæftigelsesindsats (gældsinddrivelsesloven)), hvor det på side 27, 2. spalte fremgår:

"De kommunalt ejede forsyningsvirksomheders fordringer vil som udgangspunkt være offentligretlige, da kunderne typisk ved lov vil være forpligtede til at modtage ydelsen, jf. ovenfor, og dermed falder disse fordringer uden for rentelovens anvendelsesområde, der omfatter pengekrav på formuerettens område, jf. rentelovens § 1, stk. 1. For de fordringer, der kommer under privat inddrivelse, vil rentelovens §§ 9 a og 9 b om henholdsvis overvæltning af inkassoomkostninger ved udenretlig inddrivelse og pålæg af rykker- og inkassogebyrer med den foreslåede regel derfor skulle finde anvendelse, selv om fordringerne er offentligretlige" [mine understregninger]

Opkrævning af inkassoomkostninger i form af rykkergebyr(er), inkassogebyr og inkassosalær er således direkte hjemlet i gældsinddrivelseslovens § 1 b, stk. 3 qua denne bestemmelses henvisning til rentelovens §§ 9 a og 9 b.

Til forskel fra retsstillingen udtrykt i U 1969.650/2 H og U 2007.49 V har lovgiver som følge af indførelsen af gældsinddrivelseslovens § 1 b, stk. 3 således bestemt, at det netop er rimeligt og relevant at lade forsyningsselskabernes fordringer blive inddrevet hos en privat inkassator (fremmed inkasso), og endvidere pålægge skyldner omkostningerne herved. Dette selvom forsyningsselskabet i princippet kunne vælge at gå direkte til udpantning (tvangsfuldbyrdelse i fogedretten).

Følgende fremgår af Østre Landsrets kendelse gengivet i U 1969.650/2 H, som efterfølgende er stadfæstet af Højesteret:

"Det skønnes ikke at have været nødvendigt for Bandholm kommune at have advokatbistand til de skridt over for restauratør Rasmussen, som kæremålet drejer sig om [idet fordringen var tillagt udpantningsret]." [min understregning]

Fogedretten har i sin kendelse i U 2007.49 V lagt vægt på følgende:

"Det er fogedretten, der i medfør af retsplejelovens § 478, stk. 2, foretager udlægget, og rekvirenten er ikke forpligtet til at give møde, jf. retsplejelovens § 492, stk. 2. Fogedretten finder herefter ikke, at udgifterne til fremmed inkasso ved en advokat kan anses for rimelige og relevante." [min understregning]

Landsretten har i sin kendelse lagt vægt på følgende:

"Kravet på præmierestance er uden særlig grund overgivet til advokat, som tog kravet til inkasso, idet sagen blev indbragt for fogedretten med henblik på foretagelse af udlæg". [min understregning]

Det må formodes at være lovgivers hensigt i forbindelse med indførelse af § 1 b, stk. 3, at *der netop er en særlig grund* til at overgive forsyningskravene til advokat eller anden privat inkassator, idet lovgiver ellers ikke havde indført bestemmelsen og givet mulighed for privat inddrivelse.

Med indførelsen af gældsinddrivelseslovens § 1 b, stk. 3 har lovgiver – for så vidt angår kommunalt ejede forsyningsselskabers fordringer for hvilke der er valgt privat inddrivelse – således gjort op med den retspraksis, som U 1969.650/2 H og U 2007.49 V er udtryk for.

Såfremt lovgiver ønskede at opretholde retsstillingen i U 1969.650/2 H og U 2007.49 V, hvorefter der ved fordringer tillagt udpantningsret ikke kan foretages omkostningsomvæltning, ville der ved indførelse af gældsinddrivelseslovens § 1 b være tale om *illusorisk lovgivning*.

Lovgiver må have ment, at omkostningsomvæltning er rimeligt og relevant – for så vidt angår kommunalt ejede forsyningsselskabers fordringer for hvilke der er valgt privat inddrivelse – idet gældsinddrivelseslovens § 1 b, stk. 3 ellers ikke ville være udformet med en direkte henvisning til rentelovens §§ 9 a og 9 b. Det bemærkes i den forbindelse, at gældsinddrivelseslovens § 1 b ud fra en *lex specialis* betragtning går forud for eventuel modstridende lovgivning, når det kommer til kommunalt ejede forsyningsselskabers mulighed for omkostningsomvæltning ved privat inddrivelse. Endvidere har lovgiver fra ikrafttrædelsestidspunktet den 1. januar 2020 – på lovs niveau – valgt at fravige den retsstilling, som U 1969.650/2 H og U 2007.49 V var udtryk for.

Hertil kommer, at lovændringen i gældsinddrivelseslovens § 1 b skyldes et ønske om at imødekomme et af de kommunalt ejede forsyningsselskabers ønske om valgfrihed mellem inddrivelse via Gældsstyrelsen og privat inddrivelse, jf. lovforslagets side 28, 1. spalte:

"Med muligheden for på skyldneren at overvælte ved udenretlig inddrivelse og hos skyldneren kræve rykker- og inkassogebyrer inddrivelsesomkostninger vil de kommunalt ejede forsyningsvirksomheder, der har valgt privat inddrivelse af deres fordringer, opnå samme mulighed, som private forsyningsvirksomheder i dag har med hensyn til deres formueretlige fordringer." [mine understregninger]

Lovgiver har således haft et ønske om *ligestilling* mellem private og offentlige forsyningsvirksomheder. Denne ligestilling har lovgiver alene valgt at gennemføre på forsyningsområdet, selvom den lige så vel også kunne have omfattet eksempelvis forsikringsselskaber, der med hjemmel i § 60 i lov om finansiel virksomhed inddriver brandforsikringspræmier. Eftersom afgørelserne U 1969.650/2 H og U 2007.49 V er omtalt direkte i forarbejderne til gældsinddrivelseslovens § 1 b, er der ikke tvivl om, at lovgiver har været opmærksom på den retsstilling – hvorefter der ved fordringer tillagt udpantningsret ikke kan foretages omkostningsomvæltning – som afgørelserne er udtryk for.

For så vidt angår kommunalt ejede forsyningsselskabers fordringer for hvilke der er valgt privat inddrivelse har lovgiver derfor også på fuldt oplyst grundlag valgt at fravige den retsstilling, som U 1969.650/2 H og U 2007.49 V er udtryk for. Således var det med indførelsen af gældsinddrivelseslovens § 1 b også forudsat fra lovgivers side, at kommunalt ejede forsyningsselskaber, der vælger privat inddrivelse, i relation til omkostningsomvæltning vil være stillet bedre end eksempelvis forsikringsselskaber, der inddriver brandforsikrings-præmier, der også er tillagt udpantningsret.

2. Inkassosalær

Fogedretten har i sit brev af 4. juni 2021 oplyst, at fogedretten finder det overflødigt at tage sagen til inkasso, da det ikke er nødvendigt at indhente et tvangsfuldbyrdsgrundlag, idet fordringen er tillagt udpantningsret.

Hertil bemærkes, at det ud fra inkassoetiske overvejelser er påkrævet, at man søger at inddrive skyldige beløb på den for skyldner mindst indgribende måde. Rekvirenten anser det derfor som absolut nødvendigt, at der forud for en eventuel påbegyndelse af udpantningsforretning i fx skyldners ejendom, søges at inddrive fordringen ved almindelig inkasso, hvorved skyldner har mulighed for at påvirke forløbet omkring fordringens inddrivelse, herunder eventuelt at indgå en afdragsordning og derved få mulighed for at undgå den tort, det er for skyldner at skulle i fogedretten.

På baggrund heraf har Horten Advokatpartnerselskab på vegne af rekvirenten valgt at foretage følgende udenretlige inddrivelseskridt (dvs. inden sagens overgivelse til fogedretten):

- fremsendt en inkassoskrivelse,
- fremsendt to rykkerskrivelser, og
- foretaget to telefonopkald til skyldner.

I forbindelse med fremsendelse af inkassoskrivelsen blev der opkrævet et udenretligt inkassosalær stort kr. 1.700,00 i henhold til Bekendtgørelse nr. 601 af 12. juli 2002 (med senere ændringer) om udenretlige inddrivelsesomkostninger i anledning af forsinket betaling.

Da det ikke var muligt at løse sagen ved skyldners betaling i det udenretlige forløb, blev sagen overgivet til fogedretten den 2. marts 2021. Ved overgivelse af sagen til fogedretten, blev der opkrævet inkassosalær i henhold til Landsretspræsidenternes Vejledende takster for inkassosager for tiden efter den 1. juni 2017.

Det er uden betydning for rekvirenten, hvorvidt kravet er tillagt udpantningsret eller ej, idet rekvirenten af inkassoetiske hensyn altid forsøger det mindst indgribende inddrivelseskridt, inden fordringen overgives til fogedretten. Fogedretten kan således lægge til grund, at rekvirenten foretager den samme række udenretlige inddrivelseskridt, uanset om fordringen er tillagt udpantningsret eller ej.

2.1 Hjemmel til opkrævning af inkassosalær

Gældsinddrivelseslovens § 1 b, stk. 3 henviser direkte til rentelovens § 9 a. Adgangen til at opkræve udenretligt inkassosalær er hjemlet i rentelovens § 9 a, stk. 1, der har følgende ordlyd:

"Fordringshaveren kan kræve, at skyldneren betaler fordringshaverens rimelige og relevante omkostninger ved udenretlig inddrivelse af fordringen, medmindre forsinkelsen med betalingen ikke beror på skyldnerens forhold."

I rentelovens § 9 a, stk. 4 er det præciseret, hvorledes størrelsen af det udenretlige inkassosalær fastsættes:

"Stk. 4. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler for, hvilke udgifter fordringshaveren kan kræve betalt efter stk. 1, med henblik på, at udgifterne skal være gennemsigtige og stå i passende forhold til fordringen, herunder regler om, at der ved fordringer inden for bestemte beløbsgrænser alene kan kræves betaling op til visse maksimumsbeløb."

Justitsministeren kan således fastsætte nærmere regler for, hvilke udgifter fordringshaveren kan kræve betalt, og denne bemyndigelse er udnyttet ved Bekendtgørelse nr. 601 af 12. juli 2002 (med senere ændringer) om udenretlige inddrivelsesomkostninger i anledning af forsinket betaling.

Sagen er som bekendt overgivet til fogedretten, hvilket medfører, at sagen har ændret karakter fra udenretlig til indenretlig inddrivelse.

Af rentelovens § 9 a, stk. 5 fremgår, at retsplejelovens regler om sagsomkostninger gælder for omkostninger ved retslig inddrivelse. Det er således fogedretten, der træffer bestemmelse om betaling af omkostninger ved gennemførelsen af kravet, jf. retsplejelovens § 503, stk. 1, 1. pkt.

Der henvises i den forbindelse til Højesterets kendelse af 16. april 2021 gengivet i U 2021.2631 H, hvoraf det følger, at Landsretspræsidenternes Vejledende takster for inkassosager for tiden efter den 1. juni 2017 afspejler de gennemsnitlige rimelige omkostninger, som i almindelighed forventes at være forbundet med indenretlig

inddrivelse ved advokat. Taksterne har endvidere til formål at skabe forudsigelighed og gennemsigthed ved fastsættelsen af inkassoomkostninger.

Højesteret fandt på den baggrund, at der ved fastsættelsen af salær til advokatbistand i inkassosager skal tages udgangspunkt i Landsrets-præsidenternes vejledende takster for inkassosager.

--o0o--

På baggrund af ovennævnte er det således rekvirentens opfattelse, at rekvirenten – på trods af at fordringen er tillagt udpantningsret – skal tilkendes indenretligt inkassosalær i overensstemmelse med Landsretspræsidenternes Vejledende takster for inkassosager for tiden efter den 1. juni 2017, jf. rentelovens § 9 a og gældsinddrivelseslovens § 1 b, stk. 3.

3. Inkassogebyr – rentelovens § 9 b

Gældsinddrivelseslovens § 1 b, stk. 3 henviser også til rentelovens § 9 b, hvorefter fordringshaveren kan kræve et inkassogebyr på højst kr. 100,00, såfremt fordringshaveren anmoder en anden om at inddrive fordringen på hans vegne, jf. rentelovens stk. 1, 2. pkt. smh. med stk. 3.

Baggrunden for opkrævning af inkassogebyret er, at fordringshaveren kan opkræve betaling for det merarbejde, herunder opgørelse af fordringen, fremsendelse af dokumentation mv., der er forbundet med at overdrage sagen til tredjemand med henblik på inddrivelse af fordringen.

Adgangen til at opkræve inkassogebyr i forbindelse med forsyningsselskabernes oversendelse af kravet til fremmedinkasso er – foruden i ovennævnte citater fra lovforarbejderne – også direkte nævnt på side 27, 1. spalte i bemærkningerne til lovforslaget:

"Fordringshaveren kan ifølge § 9 b, stk. 1, 2. pkt., endvidere kræve et inkassogebyr for at anmode en anden om at inddrive fordringen på fordringshaverens vegne (dvs. fremmedinkasso), såfremt dette er sket med rimelig grund. Inkassogebyret må højst udgøre 100 kr., jf. stk. 3."

På baggrund af ovenstående er det rekvirentens opfattelse, at rekvirenten er berettiget til at opkræve et inkassogebyr på kr. 100,00 i forbindelse med overdragelse af kravet til privat inddrivelse hos Horten Advokatpartnerselskab.

4. Opgørelse af kravet

...

På baggrund af ovenstående er det således min klare opfattelse, at rekvirenten er berettiget til at pålægge skyldner inkassoomkostninger som gjort, selvom rekvirentens fordring er tillagt udpantningsret."

Spildevandsselskabet har gentaget og uddybet sine synspunkter på et retsmøde.

Rettens begrundelse og resultat

Lovgrundlag

Det hedder i retsplejelovens fjerde afsnit om tvangsfuldbyrdelse blandt andet følgende:

§ 478 stk. 2:

” Udlæg kan endvidere ske for krav, som i lovgivningen er tillagt udpantningsret. ”

og

§ 492 stk. 2:

”Den, der har fremsat anmodning om tvangsfuldbyrdelse af et pengekrav, behøver dog ikke give møde, hvis kravet ikke overstiger 2.500 kr. bortset fra renter og omkostninger, der påløber efter fremsættelsen af anmodningen, eller hvis kravet er omfattet af § 478, stk. 2.”

og

§ 503:

”Fogedretten træffer bestemmelse om betaling af omkostninger ved gennemførelsen af kravet. Aftaler mellem parterne om omkostninger og dissens størrelse er ikke bindende for fogedretten. Det kan kun pålægges skyldneren at betale omkostninger i forbindelse med fordringshaverens møde under forretningen, hvis det efter reglerne i § 492 har været nødvendigt for fordringshaveren at give møde, eller fogedretten i øvrigt finder det rimeligt, at fordringshaveren har givet møde. Omkostninger ved behandlingen af tvister for fogedretten erstattes kun, hvis dette efter tvistens art og arbejdets omfang findes rimeligt.”

Det hedder derudover i gældsinddrivelseslovens § 1b bl.a.:

” En kommunalt ejet forsyningsvirksomhed kan vælge, at ingen af forsyningsvirksomhedens fordringer, der endnu ikke er eller har været overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden, skal være omfattet af loven, jf. dog 4. pkt. og stk. 3. ...

Stk. 2.

...

Stk. 3. § 2, stk. 3, 2. pkt., og § 11 og rentelovens §§ 9 a og 9 b finder anvendelse for fordringer, for hvilke en kommunalt ejet forsyningsvirksomhed i medfør af stk. 1 har valgt, at loven ikke skal gælde for opkrævning og inddrivelse.

Af samme lovs § 11 fremgår:

” Fordringer omfattet af denne lov kan med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger inddrives ved udpantning, medmindre andet følger af bilag 1.”

Det hedder endelig i rentelovens §§ 9a-b bl.a.:

”

§ 9a

Fordringshaveren kan kræve, at skyldneren betaler fordringshaverens rimelige og relevante omkostninger ved udenretlig inddrivelse af fordringen, medmindre forsinkelsen med betalingen ikke beror på skyldnerens forhold.

Stk. 2.

...

Stk. 3. Angår kravet vederlag i henhold til en aftale omfattet af § 1, stk. 4, kan fordringshaver kræve, at skyldneren betaler fordringshaver et fast kompensationsbeløb til dækning af inddrivelsesomkostninger i tilfælde af forsinket betaling. Kompensationsbeløbet påvirker ikke fordringshavers eventuelle betalingskrav efter stk. 1. Fordringshavers ret til at kræve compensation efter 1. pkt. kan ikke udelukkes ved aftale eller ved handelsbrug eller anden sædvane.

Stk. 4. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler for, hvilke udgifter fordringshaveren kan kræve betalt efter stk. 1, med henblik på, at udgifterne skal være gennemsigtige og stå i passende forhold til fordringen, herunder regler om, at der ved fordringer inden for bestemte beløbsgrænser alene kan kræves betaling op til visse

maksimumsbeløb. Endvidere fastsætter justitsministeren regler om størrelsen af kompensationsbeløbet i stk. 3, 1. pkt.

Stk. 5. For omkostninger ved retslig inddrivelse gælder retsplejelovens regler om sagsomkostninger.

§ 9 b

For rykkerskrivelser vedrørende fordringer kan fordringshaveren kræve et gebyr, jf. stk. 2, såfremt skrivelsen er fremsendt med rimelig grund (rykkergebyr). Fordringshaveren kan endvidere kræve et gebyr, jf. stk. 3, for at anmode en anden om at inddrive fordringen på fordringshaverens vegne, såfremt dette er sket med rimelig grund (inkassogebyr).

Stk. 2. Der kan kræves et rykkergebyr på højst 100 kr. for hver rykkerskrivelse, dog højst for 3 skrivelser vedrørende samme ydelse. Har skyldneren inden for en sammenhængende periode til stadighed været i restance vedrørende samme skyldforhold, kan der uanset 1. pkt. højst kræves rykkergebyr for 3 skrivelser vedrørende restancerne i den pågældende periode. Der kan kun kræves gebyr for rykkerskrivelser, som er sendt med mindst 10 dages mellemrum.

Stk. 3. Der kan kræves et inkassogebyr på højst 100 kr.

Stk. 4.
...

Lovforarbejder til gældsinddrivelseslovens § 1b

Af forarbejderne til gældsinddrivelseslovens § 1b, jf. LFF 64 af 15/11-2019 Forslag til lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, skatteindberetningsloven og lov om en aktiv beskæftigelsesindsats (Kommunalt ejede forsyningsvirksomheders valg af privat inddrivelse... m.v.) pkt. 2.1.2 om den foreslåede ordning fremgår bl.a.:

”Ved den foreslåede fastholdelse af den i dag gældende udpantningsret for de kommunalt ejede forsyningsvirksomheders typisk offentligretlige fordringer vil udenretlige inddrivelsesomkostninger, der udelukkende relaterer sig til tilvejebringelsen af et tvangsfuldbyrdsgrundlag, f.eks. et eksigibelt udenretligt skriftligt forlig om forfalden gæld, jf. retsplejelovens § 478, stk. 1, nr. 4, ikke kunne overvælttes på skyldner, da der som følge af udpantningsretten ikke vil være behov for et sådant supplerende tvangsfuldbyrdsgrundlag, hvorfor omkostningerne ikke vil have været rimelige og relevante, jf. ovenfor i afsnit 2.1.1 om Højesterets kendelse af 2. juni 1969 (optaget i Ugeskrift for Retsvæsen 1969, side 650/2) og Vestre Landsrets kendelse af 1. september 2006 (optaget i Ugeskrift for Retsvæsen 2007, side 49). Det er fogedretten, der i medfør af retsplejelovens § 503 afgør, i hvilket omfang udenretlige inddrivelsesomkostninger vil kunne overvælttes på skyldner. Den foreslåede anvendelse af rentelovens § 9 a vil ved forsinket betaling i aftaler som nævnt i rentelovens § 1, stk. 4 - dvs. hvor den kommunalt ejede forsyningsvirksomhed har indgået en forsyningsaftale med en erhvervsdrivende eller en offentlig myndighed - gøre det muligt for den kommunalt ejede forsyningsvirksomhed at kræve et fast kompensationsbeløb på 310 kr. til dækning af inddrivelsesomkostninger, jf. § 2, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 601 af 12. juli 2002 om udenretlige inddrivelsesomkostninger i anledning af forsinket betaling.

Den kommunalt ejede forsyningsvirksomhed bør under alle omstændigheder gøre det klart for skyldneren, at denne ved fortsat mangel på betaling vil blive udsat for en udlægsforretning hos fogedretten.”

Det hedder derudover i samme LFF under bemærkninger til lovforslagets almindelige bestemmelse § 1 nr. 2. bl.a.:

”Med den fortsatte anvendelse af § 11 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige sikres, at de fordringer, som indtil nu har været tillagt udpantningsret, og for hvilke

den kommunalt ejede forsyningsvirksomhed har valgt privat inddrivelse, fortsat kan tvangsfuldbyrdes af fogedretten i medfør af retsplejelovens § 478, stk. 2. Dermed skal den kommunalt ejede forsyningsvirksomhed ikke indhente et tvangsfuldbyrdelsesgrundlag efter § 478, stk. 1, dvs. f.eks. en dom eller et betalingspåkrav med påtegning efter § 477 e, stk. 2, jf. § 478, stk. 1, nr. 1, eller et eksigibelt udenretligt skriftligt forlig om forfalden gæld, jf. § 478, stk. 1, nr. 4.

De kommunalt ejede forsyningsvirksomheders fordringer vil som udgangspunkt være offentligtretlige, da kunderne typisk ved lov vil være forpligtede til at modtage ydelsen, jf. ovenfor, og dermed falder disse fordringer uden for rentelovens anvendelsesområde, der omfatter pengekrav på formuerettens område, jf. rentelovens § 1, stk. 1. For de fordringer, der kommer under privat inddrivelse, vil rentelovens §§ 9 a og 9 b om henholdsvis overvæltning af inkassoomkostninger ved udenretlig inddrivelse og pålæg af rykker- og inkassogebyrer med den foreslåede regel derfor skulle finde anvendelse, selv om fordringerne er offentligtretlige.

Ved den foreslåede fastholdelse af den i dag gældende udpantningsret for de kommunalt ejede forsyningsvirksomheders typisk offentligtretlige fordringer vil udenretlige inddrivelsesomkostninger, der udelukkende relaterer sig til tilvejebringelsen af et tvangsfuldbyrdelsesgrundlag, f.eks. et eksigibelt udenretligt skriftligt forlig om forfalden gæld, jf. retsplejelovens § 478, stk. 1, nr. 4, ikke kunne overvælttes på skyldner, da der som følge af udpantningsretten ikke vil være behov for et sådant supplerende tvangsfuldbyrdelsesgrundlag, hvorfor omkostningerne ikke vil have været rimelige og relevante, jf. ovenfor i afsnit 2.1.1 om Højesterets kendelse af 2. juni 1969 (optaget i Ugeskrift for Retsvæsen 1969, side 650/2) og Vestre Landsrets kendelse af 1. september 2006 (optaget i Ugeskrift for Retsvæsen 2007, side 49). Det er fogedretten, der i medfør af retsplejelovens § 503 afgør, i hvilket omfang udenretlige inddrivelsesomkostninger vil kunne overvælttes på skyldner. Den foreslåede anvendelse af rentelovens § 9 a vil ved forsinket betaling i aftaler som nævnt i rentelovens § 1, stk. 4 - dvs. hvor den kommunalt ejede forsyningsvirksomhed har indgået en forsyningsaftale med en erhvervsdrivende eller en offentlig myndighed - gøre det muligt for den kommunalt ejede forsyningsvirksomhed at kræve et fast kompensationsbeløb på 310 kr. til dækning af inddrivelsesomkostninger, jf. § 2, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 601 af 12. juli 2002 om udenretlige inddrivelsesomkostninger i anledning af forsinket betaling.

Den kommunalt ejede forsyningsvirksomhed bør under alle omstændigheder gøre det klart for skyldneren, at denne ved fortsat mangel på betaling vil blive udsat for en udlægsforretning hos fogedretten.

Den foreslåede regel i § 1 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skyldes et ønske om at imødekomme et af de kommunalt ejede forsyningsvirksomheders brancheorganisationer fremført ønske om valgfrihed mellem inddrivelse via restanceinddrivelsesmyndigheden og privat inddrivelse.

Med muligheden for på skyldneren at overvælte inddrivelsesomkostninger ved udenretlig inddrivelse og hos skyldneren kræve rykker- og inkassogebyrer vil de kommunalt ejede forsyningsvirksomheder, der har valgt privat inddrivelse af deres fordringer, opnå samme mulighed, som private forsyningsvirksomheder i dag har med hensyn til deres formueretlige fordringer.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.”

Af skatteministerens svar på spørgsmål 20 af 10. december 2019 til Folketinget Skatteudvalg om ligestilling mellem kommunal og privat forsyning i forhold til at inddrive gæld (L 64, samling 2019) fremgår endelig:

” Spørgsmål Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 10. december 2019 fra DANVA, Dansk Energi, Dansk Fjernvarme og Dansk Affaldsforening, jf. L 64 - bilag 9.

Svar 1. DANVA, Dansk Energi, Dansk Fjernvarme og Dansk Affaldsforening anfører, at der med lovforslaget ikke vil blive sikret nogen reel ligestilling mellem de kommunalt ejede forsyningssselskaber, der vælger privat inddrivelse, og privatejede

forsyningsselskaber, fordi det med lovforslaget ikke vil være muligt for de kommunalt ejede forsyningsselskaber at opkræve de samme inddrivelsesomkostninger. Dette kan betyde, at betalende forbrugere fortsat kommer til at bøde for de dårlige betaleres manglende betaling, og at skyldnerne påføres høje omkostninger, da flere sager vil havne i fogedretten.

Kommentar

En fuldstændig ligestilling mellem de kommunalt ejede forsyningsselskaber, der vælger privat inddrivelse, og privatejede forsyningsselskaber vil alene kunne opnås, hvis den udpantningsret, som er tillagt de kommunalt ejede forsyningsselskabers offentligretlige fordringer, ophæves. Udpantningsretten indebærer, at fogedretten vil kunne foretage udlæg for fordringen, uden at der forinden er tilvejebragt et særligt udlægsgrundlag i form af f.eks. en dom eller et skriftligt forlig med skyldneren. De privatejede forsyningsselskaber har ikke udpantningsret for deres privatretlige fordringer, og lovforslaget indebærer på dette punkt derfor, at de kommunalt ejede forsyningsselskaber, der vælger privat inddrivelse, er stillet bedre end de privatejede forsyningsselskaber, der vil skulle tilvejebringe et udlægsgrundlag, inden fogedretten kan anmodes om at foretage udlæg for kravet.

Det er rigtigt, at en fastholdelse af udpantningsretten vil kunne have den konsekvens, at visse udenretlige inddrivelsesomkostninger ikke vil kunne anses for at være rimelige og relevante og dermed ikke vil kunne overvælttes på skyldneren, fordi omkostningerne vedrører nogle skridt, som vil være overflødige som følge af udpantningsretten. Det er dog fogedretten, der i forbindelse med en udlægsforretning vil skulle afgøre, hvilke udenretlige inddrivelsesomkostninger der konkret vil kunne overvælttes på skyldneren.

De udenretlige inddrivelsesomkostninger er reelt udtryk for udgifterne vedrørende en forlænget og intensiveret opkrævning, der skyldes, at den oprindelige opkrævning ikke har ført til betaling inden for den betalingsfrist, der er fastsat i denne første opkrævning. En sådan intensiveret opkrævning indebærer dog ikke nogen tvangsinddrivelse. Den vil alene fogedretten kunne bistå med.

En skyldner, der er i stand til at betale sin gæld til et kommunalt ejet forsyningsselskab, der har valgt privat inddrivelse, kan undgå en sådan tvangsinddrivelse via fogedretten – og dermed undgå indenretlige inddrivelsesomkostninger som f.eks. retsafgift – ved ganske enkelt at betale gælden. Som det fremgår af lovforslagets bemærkninger, bør en kommunalt ejet forsyningsvirksomhed, der har valgt privat inddrivelse, gøre det klart for skyldneren, at denne ved fortsat mangel på betaling vil blive udsat for en udlægsforretning hos fogedretten. Dette kan ske i en rykkerskrivelse. Det foreslås i øvrigt i lovforslaget, at rentelovens bestemmelse om opkrævning af rykkergebyr skal finde anvendelse for et kommunalt ejet forsyningsselskab, der har valgt privat inddrivelse. Mange skyldnere vil formentlig foretrække, at sagen ikke når helt til fogedretten, og derfor indgå en afdragsordning eller betale gælden, inden det når så vidt. Jeg mener derfor ikke, at det er berettiget at konkludere, at lovforslaget vil indebære, at flere sager vil havne i fogedretten, og betyde, at skyldnerne påføres forhøjede udgifter.

Lovforslaget er udtryk for et kompromis mellem på den ene side den ønskede ligestilling med privatejede forsyningsselskabers inddrivelse og på den anden side et ønske om ikke at påføre skyldnerne væsentligt flere inddrivelsesomkostninger. Den foreslåede fastholdelse af udpantningsretten ved et kommunalt ejet forsyningsselskabs valg af privat inddrivelse giver et sådant kommunalt ejet forsyningsselskab en lettere vej til fogedretten end den, de privatejede forsyningsselskaber har. Til gengæld kan udpantningsretten have som konsekvens, at visse udenretlige inddrivelsesomkostninger vurderes ikke at være rimelige og relevante, hvorfor de ikke kan overvælttes på skyldneren.

2. DANVA, Dansk Energi, Dansk Fjernvarme og Dansk Affaldsforening har hos en advokat med særlig viden om Justitsministeriets inkassoregler indhentet et notat. I notatet anføres, at der er behov for at få tilvejebragt et sikkert hjemmelsgrundlag for, at der ved vurderingen af, hvilke udenretlige inddrivelsesomkostninger der kan overvælttes på skyldneren, ikke skal tages hensyn til udpantningsretten. I notatet redegøres der for, at der på baggrund af praksis på området for fremmedinkasso – dvs. hvor f.eks. en advokat er antaget til at forestå den udenretlige inddrivelse – ikke vil være mulighed for at overvælte udenretlige omkostninger på skyldneren. Det foreslås derfor, at rentelovens §§ 9 a og 9 b skal finde anvendelse, uanset at der er

udpantningsret for de kommunalt ejede forsyningsselskabers fordringer.

Kommentar

Indledningsvist vil jeg bemærke, at det ikke har været tanken, at alle udgifter skal kunne overvælttes på skyldneren ved brug af private aktører. Jeg mener, at det giver god mening, at alene rimelige og relevante omkostninger skal kunne overvælttes på skyldneren, og at der i den forbindelse tages hensyn til, at de kommunalt ejede forsyningsselskabers offentligretlige fordringer er tillagt udpantningsret. Omkostninger, der vedrører overflødige tiltag, skal derfor ikke kunne overvælttes på skyldneren. Det kan f.eks. være brug af en privat inkassator til at forestå et arbejde, som fordringshaveren selv havde mulighed for at udføre uden større besvær.

Den afgørelse fra 2007, der nævnes i notatet, er netop udtryk for, at udenretlige inddrivelsesomkostninger ved brug af fremmedinkasso, dvs. sager, hvor fordringshaver har overgivet sagen uden særlig grund til inkasso hos f.eks. en advokat, ikke uden videre kan overvælttes på skyldneren, fordi fordringshaveren selv kunne have forsøgt sig med en afdragsordning og om nødvendigt sendt sagen i fogedretten.

Når det er sagt, ses det ikke i den bekendtgørelse fra 2002, som der henvises til i notatet, at være udelukket at overvælte omkostninger, der vedrører egeninkasso, på skyldneren.

Ved egeninkasso forstås, at fordringshaveren selv forsøger at få etableret f.eks. en afdragsordning med skyldneren. Det er i sidste ende fogedretten, der i den konkrete sag afgør, hvilke omkostninger der kan overvælttes på skyldneren. Dette svarer i øvrigt til, hvad der gælder for privatejede forsyningsselskaber, som også må tåle, at det er fogedretten, der afgør, hvilke omkostninger der er rimelige og relevante.

Som nævnt ovenfor er lovforslaget udtryk for et kompromis mellem på den ene side den ønskede ligestilling med privatejede forsyningsselskabers inddrivelse og på den anden side et ønske om ikke at påføre skyldnerne væsentligt flere inddrivelsesomkostninger. Jeg kan derfor ikke støtte forslaget i notatet.”

Det fremgår således af forarbejderne til gældsinddrivelseslovens § 1b, at lovgiver har bibeholdt udpantningsretten efter gældsinddrivelseslovens § 11, selvom den kommunalt ejede forsyningsvirksomhed har valgt privat inddrivelse. Det betyder efter lovgivers opfattelse blandt andet, at udenretlige inddrivelsesomkostninger til indhentelse af et tvangsfuldbyrdsfundament ikke vil kunne opkræves hos skyldner, da det er overflødigt, jf. også U 1984.315/1 VLK.

Det fremgår også klart af motiverne, der er i overensstemmelse med rentelovens § 9a, stk. 5, jf. retsplejelovens § 503, at det er fogedretten, der har kompetencen til at træffe afgørelse om indenretlige sagsomkostninger i en fogedsag, jf. ovenfor: ”Det er fogedretten, der i medfør af retsplejelovens § 503 afgør, i hvilket omfang udenretlige inddrivelsesomkostninger vil kunne overvælttes på skyldner”.

Retten bemærker, at det ikke med indførelsen af bestemmelsen i gældsinddrivelseslovens § 1b, stk. 3, er forudsat, at kommunale myndigheder, der vælger privat inddrivelse for offentligretlige krav, der er tillagt udpantningsret, skal stilles bedre end hverken kommunale myndigheder, der inddriver offentligretlige krav, der er tillagt udpantningsret, i offentligt regi eller private virksomheder, der inddriver privatretlige krav, der er tillagt udpantningsret, og som renteloven altid har været gældende for.

Der henvises til de ledende afgørelser på området U 1969.650/2 H og U 2007.49 VLK, som retten fortsat anser for gældende også efter

indførelsen af gældsinddrivelseslovens § 1b.

Kommunale forsyningsvirksomheder kan efter gældsinddrivelseslovens § 1b, stk. 5, kræve visse udenretlige inkassoomkostninger og på dette grundlag anerkender retten i overensstemmelse med sædvanlig praksis ved inddrivelse af private krav, der er tillagt udpantningsret, at spildevandsvirksomheden har opkrævet 3 rykkergebyrer á 100 kr. pr. stk., jf. rentelovens § 9b, stk. 1, 1. pkt., jf. stk. 2. På samme måde ville retten have anerkendt et tillagt kompensationsgebyr efter rentelovens § 9a, stk. 3, jf. § 1, stk. 4, hvis skyldner havde været erhvervsdrivende og andre udenretlige omkostninger, der anses for rimelige og relevante.

Spildevandsselskabet kan blot ved en simpel rekvisition anlægge en tvangsfuldbyrdelsessag i fogedretten, hvis ikke der betales efter rykkerne, hvori der kan ”advares” om en fogedsag ved manglende betaling. Udenretlige omkostninger for at have overgivet sagen til advokat og for at have taget sagen til inkasso, anses på den baggrund ikke for at være rimelige og relevante inkassoskridt, der kan pålægges skyldneren indenretligt. Der er desuden ikke mødepligt i disse sager, hvorfor der ikke kræves kendskab til retsplejelovens processuelle regler.

Kun hvis skyldneren undtagelsesvis fremsætter kvalificerede indsigelser, der medfører, at spildevandsselskabet er nødt til at antage advokat eller anden erhvervsmæssig repræsentation til at varetage selskabets interesser i retten, og hvis selskabet bliver den vindende part, vil der være grundlag for at tillægge indenretligt salær efter retsplejelovens § 503. Dette er imidlertid ikke tilfældet i denne sag.

På den baggrund kan sagen alene fremmes til udlæg for hovedstolen på 13.968,43 kr. med tillæg af renter på 964,16 kr., rykkergebyrer på i alt 300 kr. og retsafgift på 380 kr., der med fradrag af indbetaling på 129,39 kr., udgør i alt 14.519,04 kr.

Efter sagens karakter, forløb og udfald, skal ingen part betale sagsomkostninger til den anden part.

Derfor bestemmes:

Sagen kan fremmes til udlæg hos B og A for 14.519,04 kr.

Ingen part skal betale sagsomkostninger til den anden part.

Udlæg foretages i særskilt retsbog.

Sagen sluttet.

Fogedretten hævet.

Helle Jardorf
retsassessor

UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS RETSBOG

Den 17. august 2022 satte Østre Landsret retten i retsbygningen, Østre Landsrets Plads 1, Nordhavn.

Som dommere fungerede landsdommerne Anne Birgitte Fisker, Louise Saul og Rikke Bajer Holgersen (kst.), førstnævnte som rettens formand.

Der foretoges

13. afd. kære nr. B-329-22:

S (advokat Jacob Pehrson)

mod

1) A

2) B

Ingen var mødt eller indkaldt.

Der fremlagdes kæreskrift af 3. juni 2022 med bilag, hvorved S med Procesbevillingsnævnets tilladelse af 9. maj 2022 har kæret Retten i Roskilde fogedrets afgørelse af 9. november 2021 (FS 22-1724/2021) om, at sagen fremmes til udlæg for hovedstolen med tillæg af renter, rykkergebyrer og retsafgift, men at sagen ikke fremmes til udlæg for inkassogebyr på 100 kr. og inkassosalær på 2.000 kr.

Endvidere fremlagdes fogedrettens fremsendelsesbrev af 7. juni 2022 med bilag og udskrift af fogedbogen indeholdende den kærede afgørelse.

S har nedlagt påstand om, at sagen hjemvises til fogedretten til foretagelse af udlæg for 2.100 kr. Landsretten har forstået det således, at der nedlægges påstand om udlæg for yderligere 2.100 kr.

Indkærede har ikke udtalt sig vedrørende kæremålet.

Fogedretten har ved sagens fremsendelse henholdt sig til den truffne afgørelse.

De modtagne bilag var til stede.

Den del af fogedrettens kendelse, der omhandler udlæg for hovedstolen, der vedrører spildevandsafgift, med tillæg af renter, rykkergebyrer og retsafgift, er ikke kæret. S har som for fogedretten gjort gældende, at selskabet som kommunalt ejet forsyningsvirksomhed har ret til at få tillagt inkassogebyr og inkassosalær opgjort til samlet 2.100 kr.

Efter gældsinddrivelseslovens § 1 b, stk. 1, 1. pkt., som indsat ved lov nr. 1574 af 27. december 2019, kan en kommunalt ejet forsyningsvirksomhed vælge, at ingen af forsyningsvirksomhedens fordringer, der endnu ikke er eller har været overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden, skal være omfattet af loven, jf. dog 4. pkt. og stk. 3. Efter § 1 b, stk. 3, finder rentelovens §§ 9 a og 9 b anvendelse for fordringer, for hvilke en kommunalt ejet forsyningsvirksomhed i medfør af stk. 1 har valgt, at loven ikke skal gælde for opkrævning og inddrivelse.

Af forarbejderne til lov nr. 1574 af 27. december 2019, lovforslag nr. 64 af 15. november 2019 om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, skatteindberetningsloven og lov om aktiv beskæftigelsesindsats, almindelige bemærkninger pkt. 1.1. om lovforslagets formål og baggrund, fremgår bl.a.:

”Det foreslås for det første, at de kommunalt ejede forsyningsvirksomheder, der i stort omfang er organiseret som aktieselskaber, skal gives mulighed for at vælge privat inddrivelse af fordringer, der ikke er eller har været under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. ... Det foreslås, at der samtidig skal være mulighed for at pålægge skyldnerne at betale de inddrivelsesomkostninger, som opstår ved denne inddrivelse, og kræve rykkergebyrer og – hvis en privat inkassator antages til at bistå med inddrivelsen – inkassogebyr.”

Af lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 2.1.2. om den foreslåede ordning fremgår bl.a.:

”Det foreslås, at bestemmelserne i rentelovens §§ 9 a og 9 b om henholdsvis overvæltning af inkassoomkostninger ved udenretlig inddrivelse og pålæg af rykker- og inkassogebyrer skal gælde tilsvarende for fordringer, som tilhører en kommunalt ejet forsyningsvirksomhed, der har meddelt restanceinddrivelsesvirksomheden, at lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke skal gælde for opkrævning og inddrivelse af dens fordringer. De kommunalt ejede forsyningsvirksomheders fordringer vil som udgangspunkt være offentligretlige, da kunderne typisk ved lov vil være forpligtede til at modtage ydelsen, jf. ovenfor i afsnit 2.1.1, og dermed falder disse fordringer uden for rentelovens anvendelsesområde, der omfatter pengekrav på formuerettens område, jf. rentelovens § 1, stk. 1. For de fordringer, der kommer under privat inddrivelse, vil rentelovens §§ 9 a og 9 b derfor skulle finde anvendelse, selvom fordringerne er offentligretlige.”

Efter votering afsagdes

k e n d e l s e :

På baggrund af ordlyden i gældsinddrivelseslovens § 1 b, stk. 3, sammenholdt med forarbejderne til bestemmelsen, finder landsretten, at rentelovens §§ 9 a og 9 b finder anvendelse i de tilfælde, hvor en kommunalt ejet forsyningsvirksomhed efter gældsinddrivelseslovens § 1 b, stk. 1, har valgt, at loven ikke skal gælde for opkrævning og inddrivelse af virksomhedens fordringer, dvs. har valgt såkaldt privat inddrivelse.

Efter rentelovens § 9 a, stk. 1, kan fordringshaveren kræve, at skyldneren betaler fordringshaverens rimelige og relevante omkostninger ved udenretlig inddrivelse af fordringen, medmindre forsinkelsen med betalingen ikke beror på skyldnerens forhold, jf. i øvrigt rentelovens § 9 a, stk. 4, jf. bekendtgørelse nr. 601 af 12. juli 2002, som senest ændret ved bekendtgørelse nr. 476 af 24. maj 2016.

Efter rentelovens § 9 a, stk. 5, gælder for omkostninger ved retslig inddrivelse af fordringer retsplejelovens regler om sagsomkostninger.

Landsretten finder herefter, at S med rette ved opgørelsen af den samlede fordring har tillagt inkassogebyr på 100 kr. i medfør af rentelovens 9 b, stk. 3,

ligesom der er grundlag for at tillægge et inkassosalær efter rentelovens § 9 a, stk. 5, der fastsættes med udgangspunkt i landsretspræsidenternes vejledende takster for inkassosager.

Da der ikke er grundlag for at fravige dette udgangspunkt, fastsættes beløbet med rette til 2.000 kr.

Landsretten ændrer herefter fogedrettens afgørelse, således at sagen hjemvises til fortsat behandling ved fogedretten til foretagelse af udlæg for yderligere 2.100 kr.

På baggrund af sagens oplysninger, hvoraf fremgår, at fogedretten ex officio lod sagen overgå til juridisk behandling og afholdelse af møde i fogedretten vedrørende spørgsmålet om fordringshaverens ret til at få tillagt inkassogebyr og inkassosalær, finder landsretten, at der derfor er grundlag for tillige at tillægge S sagsomkostninger med 4.000 kr. ekskl. moms. Dette beløb betales efter omstændighederne og sagens udfald af statskassen.

T h i b e s t e m m e s :

Fogedrettens afgørelse ændres, således at sagen hjemvises til fortsat behandling i fogedretten til foretagelse af udlæg for yderligere 2.100 kr.

Statskassen afholder i sagsomkostninger for fogedretten 4.000 kr. til S og 2.000 kr. i omkostninger ved landsrettens behandling af kæremålet.

Kærefgiften tilbagebetales.

Retten hævet.

(Sign.)

Udskriftens rigtighed bekræftes. Østre Landsret, den 18-08-2022

